

הַאֲרִיָּה שֶׁשָּׁמַר עַל הָרֶב

מִעֲשֵׂה בְרַבִּי שְׁמֵעוֹן בֶּר יוֹחָאִי

הַפִּירוּ אֶת רַבִּי שְׁמֹעוֹן בֶּר יוֹחָאִי: צַדִּיק עָצוּם.

אוֹהֵב כָּל אָדָם
וּבְרִיָּאָה.

בוֹטָח תָּמִיד
בֵּה'.

יום אחד, רבי שמעון יצא למסע רחוק מאד.
הדרך הייתה ארוכה.

הַשֶּׁבִּיל הַזֶּה לְתוֹךְ יַעַר עֲבוֹת וַחֲשׂוֹךְ.
יַעַר מְלֵא בְּחַיּוֹת פָּרָא מְסֻכָּנוֹת.

כָּל אָדָם רָגִיל הָיָה
רוֹעֵד מִפֶּחַד...
אַבֵּל לֹא רַבִּי שְׁמַעוֹן!

רַבִּי שְׁמַעוֹן הַבִּיט לַשָּׁמַיִם וְהִתְפַּלֵּל:
הַבּוֹרָא יִתְבָּרַךְ שׁוֹמֵר עָלֵי תָמִיד

An illustration of a man with white hair, wearing a dark blue robe and a white kippah, seen from the back. He is looking towards a lion in a dark, misty forest. The lion is walking towards the man. The scene is framed by a decorative border with floral and leaf motifs. The text is written in Hebrew on the right side of the image.

לַפְתֵּעַ... צִעָדִים כְּבִדִּים.
מִתּוֹךְ הַסִּבָּךְ הֵגִיחַ אֲרִיָּה עֲנָק!
הוּא הָיָה רָעֵב וּמִפְחִיד.

הָאֲרִיָּה הִתְקַרֵּב. רַבִּי שָׁמְעוֹן עָמַד מוֹלֹו...
מָה יִקְרָה עִכְשָׁו!?

נִס עֲצוּם! הָאֲרִיָּה לֹא תִקְרָא!

הוא התישב ליד הרב,
והחל לגרגר כמו חבר טוב.

רַבִּי שְׁמַעְיוֹן הַבֵּין נָשָׂה' שָׁלַח לוֹ עֲזָרָה.
הוּא לִטֵּף אֶת רֹאשׁ הָאֲרִיָּה בְּאַהֲבָה.

כָּל הַלַּיְלָה יֵשֶׁן הָרַב בְּשִׁלּוֹה וּבְבִטְחוֹן.
מִי נִשְׁמַר עָלָיו מִכָּל סַכָּנָה? הָאֲרִיָּה!

בְּבוֹקֶר, הַשָּׁמֶשׁ זָרְחָה.
הָאֲרִיָּה לָוָה אֶת הָרֶב עַד קִצָּה הַיַּעַר,
נִפְרָד מֵמָנוּ וְחָזַר לְדַרְכּוֹ.

הָאֲנָשִׁים בְּעִיר שְׁמָעוֹ וְנִדְהָמוּ.
אָבֵל רַבִּי שְׁמָעוֹן מִגִּלְגָּל לָהֶם סוּד...

בְּרַכַּת ה'

מַעֲשִׂים טוֹבִים

לֵב מֵאִיר

סְבִיבָה רַגּוּעָה

הַסּוּד הוּא הַמַּדּוּת שְׁלָנוּ!
כְּשֶׁאֲנַחֲנוּ מִלְּאִים בְּטִיב וּבִנְהָבָה לַה' וּלְבָרִיּוֹת –
אֲנַחֲנוּ יוֹצְרִים מָגֵן שֶׁל שְׁלוֹם בְּעוֹלָם.

רַגַע לְמַחְשָׁבָה:

• מָתִי גְלִיתָם שְׁהַתְנַהּגוֹת
טוֹבָה שְׁלָכְכֶם שְׁנִתָּה
הַתְנַהּגוֹת שֶׁל מִינְשָׁהוּ
אַחֵר?

• אֵיךְ נִרְאָה לַה' שְׂאֲנַחֲנוּ
בּוֹטְחִים בּוֹ הַיּוֹם?

